

MUZIEK / RECENSIE

Dirigent gedreven door heimwee naar York

Heimwee naar York, de kathedraal, het prachtige orgel, de Engelse koorzang, heeft Hans Brons doen besluiten het concert dat de Leidse Cantorij daar gaf te herhalen in 'zijn' Hooglandse Kerk. Brons droomt al van het Engelse kathedraalorgel dat hopelijk in de nabije toekomst in het koor van 'deze kerk van licht' zal worden geplaatst. Dán geen probleem meer met een storende akoestiek die de koorklank naar links of rechts doet verwaaien. Als het zo ver is zingt de Cantorij vanzelfsprekend vlak bij dat nieuwe orgel, zonder akoestische bezwaren, zonder elkaar uit het oog te verliezen. De typical English Choir-sound zal dan meer dan ooit floreren, zo niet gloriëren.

Maar ook al vóór deze ideale setting valt er genoeg te genieten. Het eeuwenoude De Swart-Van Hagerbeerorgel klinkt zoals het er uitziet: glansrijk, helder, vol kleurnuances.

Met een prettig schetterende 'fanfare' van de twintigste-eeuwer K. Leighton worden we verwelkomd, waarna 'Uppon la mi re' van een zestiende-eeuwse Anonymus verrassend modern klinkt. Een 'minimal' thema van vier noten, de 're' wordt nóg eens voor de 'la' gespeeld, beheerst het hele stuk. Pas als de hoge fluitjes eromheen gaan wervelen komt de renaissance weer in zicht.

Vanuit het koor schrijdt de cantorij (nú dus nog) de hele Hooglandse kerk door, richting het oude De Swarth-Hagerbeer orgel. Tijdens de gezongen intrada hoor je al de heldere, integere klank van sopranen en al ten de uitgesproken homogene, fraai kleurende mannenstem-

Leidse Cantorij onder leiding van Hans Brons, met medewerking van Theo Visser (orgel). Gehoord: 14/9, Hooglandse Kerk, Leiden.

men, waar Hans Brons ook debet aan is.

's Heeren Zegen daalt dubbel op ons neer. Eerst in het koor, transparant, meerstemmig, 'with cheerful voice', waarbij de sopranen in de laatste strofe die zegening weer op vleugels de hemel indragen 'be praise and glory evermore'.

Organist Theo Visser vergast ons nogmaals op de 134ste psalm, met een van Purcells Voluntaries, een vrije fantasie, die weinig met Purcells pittige ritmiek van doen heeft.

De donkere bas van Hans Brons in 'In Thee, o Lord' van Thomas Weelkes fungeert uitstekend als voorzanger, evenals in de 'Responses' van Moore (1943) waar overigens een grotere taak voor hem is weggelegd. Verdroomd blijven de 'close-harmony' slotakkoorden in de kerkruimte opmerkelijk lang hangen.

In 'Nunc dimittis' neemt een tenor de voorzang over en wordt de cantorij kleurrijk begeleid door het orgel. Evocatief, stijlvol in een langzaam tempo ontvangen Father, Son and Holy Ghost de glorie zoals het was in den beginne, afgesloten door krachtig, eveneens gloriërend orgelspel.

Tot slot zingt de Leidse cantorij Psalm 42 van Howells, die qua toonzetting en sfeer iets wegheeft van een gospel; even hartverwarmend, wiegend en bezielend; eigenlijk niet zo Engels.

LIDY VAN DER SPEK